

Endelig gør Valgbestyrelsen gældende, at de troede — eller i hvert Fald troede Formanden det, for der er enkelte Medlemmer af Valgbestyrelsen, der har protesteret —, Formanden troede, at der var kommet en Ændring til Valgloven, saaledes at alle og enhver havde Lov til at følge med ind i det hemmelige Rum. Det hænger naturligvis sammen med den Ændring, der er sket vedrørende blindes Afstemning; det er det, der er Aarsag til, at Forvekslingen er opstaaet.

Udvalget henstiller til Indenrigsministeriet, at der rejses *kriminel Sag* mod Godsejeren og mod hans Søn og endvidere mod Valgbestyrelsen. Jeg maa dog tilføje her, at det i Udvalget er gjort gældende, at for Valgbestyrelsens Vedkommende er der maaske nogen Mulighed for, at man kan bringe Taabeparagraffen i Anvendelse.“

I øvrigt var Udvalgets Tid i høj Grad blevet optaget af Spørgsmaalet om, hvorledes man skulde stille sig over for de 3 Mandater, der i Henhold til Indenrigsministeriets Opgørelse skulde tilfalde *Hovedstadens Venstre*. Forhandlingerne herom var resulteret i, at Udvalget havde delt sig i et Mindretal paa 10 (S. og D. K.), som gik imod Godkendelsen af disse Mandater, et Mindretal paa 10 (V., K. F. og R. V.), som indtog det modsatte Standpunkt, og et Mindretal paa 1 (D. R.), som vilde afholde sig fra at stemme.

Paa det førstnævnte af disse 3 Mindretals Vegne udtalte *Holger Eriksen* bl. a.:

„Da man i 1920 gennemførte den Valglov, hvis Principper er gældende den Dag i Dag, var der to Ting, man navnlig havde for Øje, nemlig først og fremmest, at hvert Parti fik det Antal Mandater, som det havde Stemmer til, og dernæst at man sørgede for at sikre, at de tyndt befolkede Egne fik forholdsvist flere Mandater end de tæt befolkede. Men man var enig om — i hvert Fald var det store Flertal enig om —, at det sidste Hensyn absolut ikke maatte skubbe det første til Side. Netop derfor blev Loven opbygget saa kunstfærdigt — nogle vil maaske sige saa indviklet —, som Tilfældet er. Det har vist sig, at Loven indebar en stigende Tendens til at favorisere Venstrepartiet, som f. Eks. efter Valget i 1945 fik 3 Mandater for meget. Samtidig viste det sig, at Loven hindrede Venstre i, trods stigende Vælgertal i Hovedstaden, at opnaa det Antal Mandater i dette Omraade, som Partiet havde Stemmer til, idet Venstre i Forvejen havde faaet saa mange Kredsmandater, at der ikke kunde blive Tale om at tildele Partiet Tillægsmandater, og Stemmer til Kredsmandater havde man ikke i Hovedstaden.

Dette medførte igen, at man i Venstrekredse begyndte at omgaaes med Tanken om at finde en Vej til at omgaa Valg-